

תת"ע 476/03/16 - עתאמנה פאדי נגד מדינת ישראל, שלוחת תביעות תעבורה חדרה

בית משפט השלום לתעבורה בחדרה

תת"ע 476-03-16 מדינת ישראל נ' עתאמנה פאדי
תיק חיצוני: 14210220928

בפני מבקש	כבוד השופטת עידית פלד
נגד משיבה	עתאמנה פאדי
	ע"י ב"כ עו"ד ראפת אסדי
	מדינת ישראל שלוחת תביעות תעבורה חדרה

החלטה

בפני בקשה לביטול גזר דין בלבד או לחילופין בקשה לקבוע "ברחל בתך הקטנה" כי הפסילה בתיק תחל מיום מתן גזר הדין.

כנגד המבקש הוגש ביום 1.3.16 כתב אישום המייחס לו עבירה של נהיגה כשתוקף רישיון הנהיגה פקע למעלה מ-6 חודשים, ביום 8.4.13, בניגוד לסעיף 10(א) לפקודת התעבורה.

זימון לדיון ליום 8.6.16 נמסר למבקש בד בבד עם מסירת הדו"ח במעמד ביצוע העבירה.

המבקש לא התייצב לדיון, ונשפט בהיעדרו, ונדון לקנס כספי, פסילה על תנאי, ופסילה בפועל לתקופה של 36 חודשים.

בבקשה מיום 10.2.19 טען ב"כ המבקש, כי המבקש לא התייצב לדיון מכיוון ש"לא חש בטוב, ולא הייתה לו שום דרך להודיע על אי התייצבותו וסבר לתומו, ככל אדם מן היישוב, כי הדיון בעניינו יידחה עד שיתייצב לדיון הנדחה" (סעיף 7 לבקשה), וכי נסיבותיו האישיות המיוחדות ונסיבות ביצוע העבירה יש בהן כדי להטות את הכף לטובתו ואף להוביל להקלה משמעותית מבחינת העונש (סעיף 9 לבקשה), ואם גזר הדין יוותר על כנו, ייגרם למבקש עיוות דין חמור (סעיף 10 לבקשה). בנסיבות אלה ביקש להורות על ביטול גזר הדין בלבד, או לחילופין להורות למזכירות להנפיק אישור הפקדה מיום מתן גזר הדין, מן הטעם שלמבקש לא היה רישיון נהיגה להפקדה. עוד נטען בבקשה, כי בית המשפט מתבקש שלא להעביר הבקשה למשרד הרישוי לצורך חישוב פסילה מכיוון שמניסיונו של ב"כ המבקש משרד הרישוי לא מבצע בפועל הליך שכזה. עוד התבקש בית המשפט לקיים דיון בבקשה, כאמור בעפ"ת 33006-10-11 **רומן מקסקוב נ' מ"י**, 1.12.11.

לבקשה צורף תצהיר המבקש, אשר הצהיר כי אין ולא היה ברשותו רישיון במועד גזר הדין, כי ביצע הפקדה בתיק כשנה

לאחר פסק הדין, וכי בנסיבות בהן רישיונו הופקד בתיק אחר לא ידע שעליו להפקיד גם בתיק זה. עוד נטען, כי המבקש עבר תקופת שיקום ועשה מאמצים לצורך חידוש רישיונו, אך במשרד הרישוי לא יכולים לאפשר לו לגשת למבחנים.

המשיבה התנגדה לבקשה וטענה, כי חישוב מניין ימי הפסילה הינו בסמכותו של משרד הרישוי ובכפוף להפקדה בתיק כדן, ואין כל עילה לביטול פסק הדין ו/או גזר הדין.

על פי סעיף 130(ח) לחוק סדר הדין הפלילי, בית המשפט יעתר לבקשה לביטול פסק דין שניתן בהיעדר המבקש "אם נוכח שהיתה סיבה מוצדקת לאי התייצבותו או אם ראה שהדבר דרוש כדי למנוע עיוות דין".

לאחר שבחנתי את טענות הצדדים ושקלתי את מכלול הנסיבות, אינני מוצאת מקום לקבל את הבקשה.

בפתח הדברים יאמר, כי אין בתצהיר המבקש כל התייחסות לנימוקים הנטענים בבקשה לביטול גזר הדין, והתצהיר מתמקד אך ורק בבקשה לחישוב הפסילה, ועל כן יש לדחות הבקשה לביטול גזר הדין ולו מן הטעם הזה בלבד.

כפי שיפורט להלן, אני סבורה כי יש לדחות הבקשה גם לגופה.

באשר לעילת הביטול שעניינה סיבה מוצדקת לאי התייצבות

המבקש לא הוכיח סיבה מוצדקת לאי התייצבותו לדיון.

ברע"פ 1911/18 **עמיד גיש נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 27.05.2018) נקבע, כי "הפסיקה הנוהגת מלמדת כי על מנת לקבל בקשה לביטול פסק דין משום "סיבה מוצדקת" על המבקש לעבור משוכה גבוהה מאוד. כך, למשל, טענות כגון: אי התייצבות לדיון משום שכחה של מועד הדיון; אי קבלת הזימון לדיון עקב שיבושים בחלוקת הדואר או קיומן של תיבות דואר פרוצות; ונוכח מצבו הרפואי של ב"כ המבקש, מבלי שהתבקשה דחייה של הדיון מראש - לא נמצאו כסיבות מוצדקות לביטול."

כאמור לעיל, זימון לדיון שהתקיים בעניינו של המבקש ביום 8.6.16 נמסר למבקש בד בבד עם מסירת הדו"ח במעמד ביצוע העבירה, והמבקש אף חתום על אישור המסירה על הדו"ח, כעולה מהזמנה לדיון וכתב אישום. קיימת אינדיקציה ברורה לידיעת המבקש אודות הדיון בו נשפט בהיעדרו, וזאת נוכח חתימתו על אישור המסירה בטופס 'הזמנה לדיון וכתב אישום' הכולל את תאריך הדיון בו נשפט המבקש בהיעדרו. ברי אם כן, כי המבקש ידע אודות מועד הדיון, כפי שגם עולה מהבקשה עצמה. משנמסר מועד הדיון למבקש היה עליו להתייצב לדיון או לחילופין להגיש בקשה מתאימה מבעוד מועד לדחיית מועד הדיון. כאמור לעיל, המבקש כלל לא התייחס לנסיבות אלה בתצהירו.

משאלו פני הדברים, לא היתה כל הצדקה להיעדרו של המבקש מן הדיון שהתקיים בבית משפט.

באשר לעילת הביטול שעניינה חשש לעיוות דין

בקשה לביטול פסק דין שניתן בהיעדר, בטענה לעיוות דין, צריכה להיות מלווה בתשתית ראיתית בעלת משקל המצביעה על פוטנציאל ממשי לשינוי התוצאה (רע"פ 2474/18 **יואל גולדברג**).

כאמור ברעפ 8427/17 **מ"י נ' סאלם**, יש להצביע על שיקולים כבדי משקל שיש בהם פוטנציאל ממשי לשינוי התוצאה על מנת שיבוטל פסק הדין בעילה של חשש לעיוות דין. על פי הפסיקה, אין די בהכחשת העבירה בכדי להקים חשש לעיוות דין, ו"טענות כלליות וסתמיות בדבר קיומו של עיוות דין, מבלי להניח תשתית ראיתית בעלת משקל לתמיכה בטענה, לא יובילו, ככלל, לבטלותו של פסק הדין, בעילה זו", ו"על כל הטוען לקיומה של עילה זו, במסגרת בקשה לביטול פסק דין שניתן בהיעדר, להציג טעמים של ממש לביסוס טענתו, טעמים הנתמכים במסמכים ובראיות שיש בהם פוטנציאל של ממש לשינוי התוצאה" (רע"פ 8427/17 **מדינת ישראל נ' אמנון סאלם** (פורסם בנבו, 25.03.2018)).

בענייננו, לא פורטו נימוקים כלשהם המצביעים על פוטנציאל ממשי לשינוי התוצאה. כאמור לעיל, המבקש כלל לא התייחס לנסיבות אלה בתצהירו.

אינני סבורה כי יש בטענה לחישוב פסילה כדי להקים עילת ביטול שעניינה חשש לעיוות דין.

באשר לבקשה לחישוב פסילה

כידוע, בבש"פ 9075/12 **מוחמד ג'אבר נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 14.04.2014) נקבע, כי הליך חישוב הפסילה מסור לסמכותו של משרד הרישוי ולא לבית המשפט לתעבורה.

מעבר לצורך אפנה לתקנה 557(ה) לתקנות התעבורה ולהחלטה ברע"פ 6928/18 **ליאור כלפון נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 07.10.2018) הקובע כי הפקדה לאותה הרשות בהליכים שונים מחייבת מעשה אקטיבי-פורמלי של הנהג בדרך של הפקדת רישיון או אישור הפקדה בהליך קודם לשם תחילת תקופת הפסילה.

יצוין, כי בתיק בית המשפט מצוי אישור על הפקדת רישיון נהיגה מיום 22.2.2017.

ובאשר לבקשה לקיים דיון במעמד הצדדים

ברע"פ 8427/17 **מ"י נ' סאלם** נקבע, כי: "אין חובה לקיים דיון במעמד הצדדים, כל אימת שמתבקש ביטולו של פסק דין שניתן בהיעדר. קיום דיון כאמור הוא החריג ולא הכלל, ובית המשפט יזמן את הצדדים לדיון בנסיבות חריגות, שבהן ניתן להצביע על טעמים של ממש לביטולו של פסק הדין שניתן בהיעדר. עם זאת, על בית המשפט הדוחה בקשה לקיים דיון בנוכחות הצדדים, לנמק ולו בקצרה את החלטתו לדחות את הבקשה".

בענייננו, אין בבקשה טעמים המצדיקים קיומו של דיון במעמד הצדדים. פסק הדין בתיק עפ"ת 33006-10-11 **רומן מקסקוב נ' מ"י** הנזכר בבקשה, ואשר הורה לקיים דיון בבקשה לחישוב פסילה, הינו קודם להלכת ג'אבר וניתן למעלה משנתיים לפני פסק הדין בתיק בשפ 9075/12 בעניין ג'אבר. וכאמור המבקש אף לא הצביע על טעמים של ממש לביטולו של גזר הדין.

בכלל נסיבות אלה, הבקשה נדחת.

ניתנה היום, כ' אדר א' תשע"ט, 25 פברואר 2019, בהעדר
הצדדים.